

Dotació d'instal·lacions esportives al País Valencià

Una urgència històrica

Tot i el treball de la Direcció General d'Esports i l'esforç dels ajuntaments, la situació precària de les instal·lacions esportives al País Valencià és patent. La baralla entre les institucions potència, a més, els problemes de finançament.

Mentre que cada ciutadà valencià gaudeix d'1,5 metres quadrats de sòl esportiu, el ciutadà europeu pot arribar a multiplicar per quatre aquesta quantitat. L'argument que això ja passa en altres àmbits socials no amaga una mancança que, en el cas de la ciutat de València, es nota més clarament. Josep Antoni Chapa, director general d'Esports defineix a EL TEMPS la situació: "El gran volum d'instal·lacions s'ha fet fa sis ó set anys, abans no hi havia res en absolut". José Miguel Rosillo, portaveu de la Regidoria d'Esports de l'Ajuntament de València també reconeix a EL TEMPS aquesta "manca d'instal·lacions a la ciutat de València, i per això -afegeix- la mateixa alcaldessa està reivindicant inversions, no solament en matèria esportiva, sinó en tots els àmbits, perquè desgraciadament València s'està quedant darrere respecte d'altres ciutats amb paregut volum, com és el cas de Sevilla amb l'Expo, etc".

Les infraestructures esportives de l'antic llit del riu Túria, l'anomenat Tram-3, és de les poques instal·lacions públiques que funcionen a la ciutat de València.

RAFA GIL

UN NOU PLA

Des d'un principi la Generalitat valenciana, davant la insuficiència quasi absoluta d'instal·lacions esportives, va realitzar un pla d'actuació pel qual, mitjançant els ajuntaments i les diputacions, dotava als municipis d'espais per a l'esport. "En un principi -declara Chapa- no hi havia esglaons preferencials". Aquest equipament

es va fer sense tenir en compte consideracions de distribució, connotacions de desequilibri entre unes zones i unes altres, etc. L'objectiu era únic: construir espais poliesportius al llarg de tot el país. El resultat d'aquest pla el resumeix el director general d'Esports: "Es pot dir que hi ha

ment, ni per províncies ni per comarques". La Direcció General d'Esports vol establir prioritats en les inversions que poden arribar als ajuntaments que les sol·liciten, però sempre seguint unes mínimes exigències d'equilibri, idoneïtat, utilització, etc. "A partir de l'aparició de la Llei

de l'Esport -comenta a EL TEMPS Joan Mestre, cap d'Instal·lacions Esportives de la Direcció General d'Esports- vam fer un pla director de les necessitats del País Valencià i vam començar a convèncer els ajuntaments que realment ho necessiten. Som nosaltres -afegeix- els que decidim, seguint aquest pla director, les necessitats sobre dotació d'instal·lacions esportives, encara que sempre a proposta del mateix municipi".

Allò que persegueix aquest nou pla és que "treballem sobre un 50% com a màxim de la inversió total, perquè s'ha de forçar tam-

zones de la comunitat molt ben equipades, encara que mai ho estaran completament, perquè l'oferta sempre estarà per darrere de la demanda".

"El pla d'actuació en aquests moments ha canviat", diu Josep Antoni Chapa. El 1987 hi havia censades 3.733 instal·lacions al llarg del País Valencià, segons la *Guia d'Instal·lacions Esportives*, publicada per la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència. Aquest informe presenta ja la causa fonamental del canvi del pla de finançament: "Les instal·lacions esportives censades no estan distribuïdes uniforme-

bé la inversió de l'àrea on estiga localitzada la instal·lació", raona Chapa. Ara bé, l'ajuntament és l'eix de la dotació d'espais esportius en cada població i els responsables últims del fet que una població tinga o no aquestes infraestructures. "S'ha de tenir ben clar -matisa el director general- que els ajuntaments, dins de la seua autonomia municipal, són els que decideixen què s'ha de fer dins del seu terme municipal. Això no obstant, la Direcció General d'Esports, que finança aquestes instal·lacions als pobles, vol tenir-ne un control i, amb aquest objectiu, signa convenis per a

donar-los la utilització prevista des d'un principi, és a dir, l'esportiva. En aquest sentit, Chapa no deixa lloc al dubte: "La conselleria és qui marca les directrius d'actuació per a l'ús dels fons públics autònoms".

VALÈNCIA, ¿UN CAS AÏLLAT?

Qualsevol persona que vulga en un moment determinat del dia anar a nadar a una piscina dins de la ciutat de València, o se'n va fora o haurà de gratar-se la butxaca en una instal·lació esportiva privada, que, per altra banda, tampoc són molt nombroses dins del terme municipal. El mateix Josep Antoni Chapa quan li van fer aquesta pregunta va ser rotund: "en aquests moments, a València, enlloc". Aquest no és més que un exemple que mostra les mancances d'una ciutat que va aspirar a organitzar els Jocs del Mediterrani del 1997, i que finalment va aconseguir la ciutat italiana de Bari.

La causa d'aquesta situació precària —a part de ser una despreocupació històrica— està, segons Rosillo, en "la manca de sòl municipal per a instal·lacions". Per la seua part, el director general d'Esports explica aquesta situació per l'aplicació d'una "errònia política esportiva per part dels seus dirigents". Però València, abans de ser governada per la coalició de dreta ho va ser pels socialistes (tant Ricard Pérez Casado, com Clementina Ródenas) i la situació tampoc va variar. És veritat, tanmateix, que quan ha passat més d'un any des que la ciutat de València va canviar de govern l'Ajuntament no ha presentat cap projecte nou que no foren els ja establerts per l'equip de Clementina Ródenas.

L'Ajuntament, davant l'anunciada mancança de sòl municipal per a la construcció d'instal·lacions esportives, ha dut endavant una política basada en la restauració i el recondicionament d'antics edificis de la ciutat de València que han deixat de fer la seua funció. És el cas de l'antic Mercat d'Abastos o de l'antic escorxador. "Aquests edificis amb gran importància a València no solament es mantindran, sinó que es milloraran per donar-los una gran i magnífica utilització, com és la de l'activitat esportiva", declara José Miguel Rosillo.

A València podem parlar de set úniques zones esportives (sense comptar les instal·lacions del Saler, que disten del centre de la ciutat uns 20 quilòmetres aproximadament). Només la Font de Sant Lluís, les instal·lacions de Doctor Charri i l'anomenat Tram-3 a l'antic llit del Túria estan a ple rendiment. De les altres (l'antiga em-

El solar de El Águila, encara espera.

RAFA GIL

Els números de la infraestructura esportiva

València capital compta amb 3,22 instal·lacions esportives per cada 10.000 ciutadans. O siga que cada instal·lació esportiva de València hauria d'acollir 3.105 persones si tots els ciutadans volgueren practicar l'esport. Precisament, Rosillo, portaveu de la Regidoria d'Esports de l'Ajuntament de València, creu en "l'efecte multiplicador de la construcció d'instal·lacions respecte de la pràctica esportiva". És a dir, a mesura que s'augmenta la dotació d'infraestructures esportives, augmenta el nombre potencial de practicants. Aquesta és la xifra més baixa d'instal·lacions esportives per habitant al llarg de tot el País Valencià. La comarca de l'Alt Millars amb 58,24 instal·lacions esportives per cada 10.000 persones és la millor equipada al País Valencià. Ara bé, aquesta comarca té una població de 4.807 habitants i tampoc es pot considerar representativa. Però la Marina Baixa, amb la Vila-Joiosa com a cap comarcal, compta amb 346 instal·lacions esportives per a una població de 94.100 ciutadans. Aquesta, amb 36,7 instal·lacions per cada 10.000 habitants (la qual cosa significa un total de 276 persones per instal·lació) és de les comarques valencianes millor equipades, si bé arrossega encara unes xifres molt humils quant a l'equipament d'instal·lacions esportives.

D. H.

botelladora de les cerveses El Àguila, l'antic Mercat d'Abastos, l'antic escorxador, la Piscina València i el Velòdrom), unes estan sense condicionar, altres no estan acabades i altres tenen problemes administratius per començar la seua reparació. La lluita entre el govern municipal i el govern autònom arriba fins a les últimes conseqüències també en el món de l'esport.

NOUS CONFLICTES D'UNA MATEIXA 'GUERRA'

"L'Ajuntament de València el que vol són diners, però nosaltres no som responsables del seu pressupost d'esports", afirma Chapa. Així, el director general d'Esports deixa la responsabilitat de l'absència d'una bona dotació d'infraestructures esportives a les mans de l'ajuntament, "perquè —afegeix— és una responsabilitat de la seua pròpia política". Aquesta guerra és també la causa per la qual València no té un equipament esportiu com mereix.

"Nosaltres creiem que amb el Palau d'esports que es farà d'allò que un principi era el Velòdrom, es podrà suplir la manca d'infraestructures esportives a la ciutat de València, perquè serà un contenidor esportiu on pugen acollir-se tots els esports", declara Rosillo. Sense dubtar d'aquesta mancança, ja han sorgit veus crítiques amb aquesta decisió. "Quan tu ocupes una instal·lació per a allò que no és creada, el que crees és una porqueria", replica Josep Antoni Chapa. No obstant, aquesta reconversió no és el motiu de la polèmica, sinó la utilització que se'n faça. "Si el pavelló del Velòdrom s'utilitza només per a l'esport d'elit (com així sembla) reduïm la seua rendibilitat social, perquè a la pista central es poden fer fins a quatre camps de bàsquet", raona el director general d'Esports. La qüestió és que si la utilització fa un equip esportiu d'elit, la rendibilitat econòmica pot ser la idònia; però la social no, perquè la pràctica de l'esport estarà reduïda a aquesta activitat. Per altra part, la conseqüència última del cobriment del Velòdrom (que acollirà les proves de pista del Campionat del Món de Ciclisme que se celebra aquest mes de setembre a Benidorm i a València) és la paralització del projecte de construcció de la Ciutat de la Pilota, que es pretenia construir tocant al propi Velòdrom. L'Ajuntament ha argumentat la poca idoneïtat urbanística que tindria tot el complex. La inversió total del Velòdrom podria arribar fins als 1.000 milions de pessetes en el conjunt de les tres fases amb què compta el projecte.

Daniel Hermosilla